

Ik heb genoeg van de schone schijn
en wil de gebrokenheid van het bestaan onder ogen zien.
Zonder afweer, zonder neerbuigendheid en zonder medeleven.

Ik zoek naar plekken waar woorden nog niet heen durven te gaan

Ik ben mij bewust van de enorme krachten in de wereld waartussen we verdwalen als we een orde proberen aan te brengen, wanneer we willen verklaren. Ik houd een pleidooi om die wanorde onder ogen te zien zonder meteen een oplossing te bedenken, zonder meteen kritiek te hoeven leveren, zonder er een prachtig verhaal omheen te maken. Ik pleit er voor om het even te laten voor wat het is en te ademen om zo in het lichaam terecht te komen, om zo de verbinding met de aarde en de mensen te kunnen voelen. Ademen doet mij beseffen dat ik voor de aarde en de mensen wil zorgen als waren het mijn vrienden. Ik wil vriend zijn op de manier die past bij mijn lichaam. "De zachte krachten zullen zeker winnen" (A.Rond Holst) en ook als ze niet winnen is dit voor mij de weg.

Ik wil een tegenwicht bieden tegen de nerveuze gestileerde samenleving waar alles wat lelijk is en onaangenaam meteen veranderd moet worden en als dat niet lukt weg moet of ontkend wordt. Ik denk aan de pijn bij grensoverschrijdend gedrag, de weerstand tegen genderdiversiteit, het ontkennen van klassenverschillen, de ongenaakbaarheid van het rouwen.

Ik wil de onvolmaaktheid en de vertwijfeling omarmen, de pijn en het ongemak onder ogen zien, niet om te troosten of gerust te stellen, niet om "op te voeden", maar om te ervaren dat je je staande kunt houden in de wond die leven heet, in het veld van ongemak dat onlosmakelijk verbonden is met ons bestaan. Dat je er naar kunt kijken zonder je te schamen voor wat je denkt en voelt, voor wie je bent. Ervaren dat het in een niet te bevatten universum mogelijk is om te bestaan als je in je eigen lichaam durft te zijn.

Onder ogen zien geeft ruimte om te reflecteren op de verschillende overlevingsmechanismen die je kunt inzetten om je staande te houden. Ik doel op het je terugtrekken in alleen het denken, het voelen van emoties of het beseffen van hoe het met jou en de wereld gesteld is. Ik ben er van overtuigd dat als je kunt schakelen tussen deze drie gebieden, je in staat bent om richting te kiezen, zonder de waarheid van het lichaam te overschrijden. Als je strikt rationeel reageert, of alleen emotioneel, of spiritueel, dan richt je schade aan. Als je tussen die drie gebieden kunt schakelen ben je in staat om je in een complexe realiteit te verbinden.

Door kunst te maken wil ik het geheugen in werking zetten en de verbeelding op gang brengen over geschiedenissen die het daglicht niet verdragen. Ik wil het besef oproepen van de waarde van het samen leven in een meerlagig en veelkleurig bestaan waar meerdere perspectieven mogelijk zijn. En niet in de laatste plaats wil ik ruimte scheppen voor dwaasheid, want liefde en vriendschap zijn gebed in het ongerijmde.

Ik wil met mijn kunst van de sokkel stappen, uit de lijst en uit conventie van het onaanraakbare. Ik wil geen eisen stellen die buiten het werk liggen. Dus geen esthetische oplossingen om het onbehagen op te lossen, maar dat wat schuurt opzoeken, uit de onaantastbaarheid van het hoofd in de kwetsbaarheid van het lichaam.

Niet wat het moet zijn, maar wat het wordt.

Met het bovenstaande in het achterhoofd vind ik beelden die mij raken. Omdat ik niet iets wil afbeelden, geen plaatjes wil maken omdat ik dan iets vast zet, tast ik het beeld detail voor detail af en registreer op het papier wat ik tegenkom. Zo ontvouwt zich iets, ontstaat er een onvoorspelbare voorstelling en kom ik onverwachte gevoelens, een andere verbeelding, nieuwe herinneringen en niet eerder gevormde gedachten op het spoor.

Doordat ik tijdens het werken schakel tussen het denken, het voelen en het beseffen kom ik terecht bij verschillende beeldtalen.

Ik kies voor het schilderen met acryl. Verf en kleur doen een beroep op mijn lichamelijkheid. In kleur kun je opgaan en met acryl kun je onmiddellijk in het hier en nu werken. Daardoor verbind ik me onmiddellijk met het werk, stap er helemaal in, mijn zintuigen nemen het over, ik besef wat het met mij doet, hoe het met mij is, hier en nu.

Ik kies voor teksten, dagboekfragmenten en werk met lijnen en vormen. Daarmee bevind ik me in het veld van de taal en van het denken. Ik neem afstand, ga als het ware boven het werk staan, kijk met mijn ogen.

Ik kies voor verhalende elementen. Daarmee ga ik tegenover het werk staan, word ik me bewust van hoe ik me er toe verhoud. Het is een fysieke reactie die mij in het veld van de emoties brengt. Door te schakelen tussen denken, voelen en beseffen onthult zich steeds een ander aspect van wat er speelt. Er ontstaat een samenstel aan voorstellingen, fantasiebeelden, patronen, vlekken, lijnen en letters. Daardoor wordt het werk meerstemmig en raak ik aan de vraag welke positie ik inneem. Sta ik erin? Sta ik erboven? Of sta ik er tegenover?

Ik kies voor papier, kwetsbaar materiaal, dat vergaat in de tijd, net als herinneringen die slijten, net als lichamen die ouder worden, net als alles dat vergaat en in dat vergaan transformeert.

Ik gebruik draad en naald, de naaitechnieken van mijn moeder en mijn oma's. Herstellen en repareren, heroverwegen en herzien is een essentieel onderdeel van mijn werk.

Het werk is plat, er zit niets achter en het is transparant. Je kunt zien hoe het gemaakt

Het wordt niet beter, wel anders

De voorstellingen die al werkend ontstaan hebben geen achtergrond. Ik knip ze uit en bewaar ze in mijn archief. De ruimte bepaalt de keuze voor wat er komt te hangen: oud of nieuw, veranderd, hersteld of samengevoegd. Door de plek in de ruimte krijgt het context.

Ik gebruik draad om de verschillende stukken met elkaar en met de ruimte te verbinden, zodat er een web ontstaat. De wereld wordt niet als een overzichtelijk geheel gepresenteerd, maar zoals ze zich aan ons voordoet, als een rommelige geschiedenis. Het zijn onaffe verhalen zoals we die in

werkelijkheid ook aantreffen. Het herinnert ons er aan hoe we voortdurend bezig zijn om alles wat zich in ons hoofd en in ons lijf voordoet aan beelden, gedachten en gevoelens aan elkaar te knopen. Hoe we orde proberen te scheppen zonder dat het lukt er één beeld van te maken. Ik wil de gebrokenheid van het bestaan laten zien, niet om te genezen, niet om te troosten of gerust te stellen, maar om te ervaren dat je je staande kunt houden in de wond, in de chaos van het leven, in het veld van ongemak dat onlosmakelijk verbonden is met ons bestaan

De bezoeker verdwaalt in de veelheid aan indrukken en wordt uitgedaagd om het onvolmaakte en onvoorspelbare te verdragen en te omarmen en zo de kwetsbaarheid van het eigen lichaam op het spoor te komen en te ervaren dat het in een niet te bevatten universum mogelijk is om te bestaan

Performances

In de verschillende performances daag ik mijzelf en de bezoeker uit om ons vermogen tot vriend zijn aan te spreken door een veld van ont-moeten te creëren. Ik probeer ik bij een werkelijk treffen terecht te komen, voorbij een oordeel, volledig in het hier en nu.

We begeven ons samen in een wereld waar we van te voren niet weten wat er gaat gebeuren. Verschillende lichamen in contact met zichzelf, de ander, de ruimte en alles wat zich daarin bevindt. Aftastend van wat de speelruimte is, alert op wat ons in beweging brengt, niets anders verlangend dan wat zich voordoet. Iets gaat zijn gang, beelden waar nog geen woorden voor zijn, teksten die nog nooit gehoord zijn, onverklaarbare bewegingen, alles kan bestaan zolang we op elkaar en de ruimte betrokken blijven, zolang het in het moment is en in contact. Dan treffen we elkaar werkelijk.

EXPOSITIES

1. IK WIL BLOOT ZIJN EN BEGINNEN (Paul van Ostaijen)
Een installatie op Landgoed de Horst in Driebergen
Maart tot juli 2025

Mensen lopen door het gebouw, zijn onderweg, gaan misschien even zitten en dan weer verder. Ze stuiten op flarden onsamenvangende beelden, achtergelaten sporen van een wereld die niet in één beeld te vangen is. Ik daag ze uit om niet naar een verklaring te zoeken, maar te ondergaan en zo de kwetsbaarheid van het eigen lichaam en de tegenstrijdige krachten die er huishouden te herkennen. Ik hoop dat ze gaan ademen en zich realiseren dat het mogelijk is je staande te houden in een stuk gemaakte wereld.

2. UIT DE TAAL GEVALLEN

Installatie

Gallerie Waterbolk Utrecht

28 augustus t/m 1 september 2024

Je valt uit de taal als er iets gebeurd waar je nog geen woorden voor hebt. De installatie dient als een ruimte die refereert aan beelden die het daglicht niet kunnen verdragen en die in onsamenhangende patronen in ons lichaam liggen opgeslagen. Het is een emotioneel veld waarin je kunt ervaren hoe ons lichaam onophoudelijk bezig is zich te herstellen.

3. NUR 2

Een performance samen met beeldend kunstenaar Engel Pluck

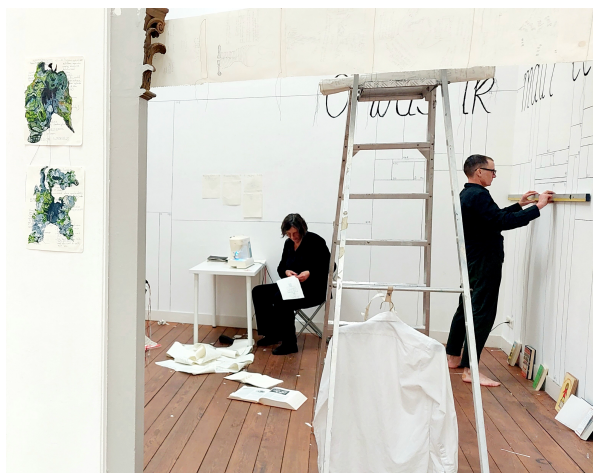
Kunstlabor Artoll

Bedburg Hau

16 t/m 20 oktober 2023

Kunstliefde Utrecht

10 februari t/m 3 maart 2024

Over ont-moeten. Twee kunstenaars elk met hun eigen verbeeldingswereld begeven zich samen in een ruimte waar ze van te voren niet weten wat er gaat gebeuren. Ze hebben allebei hun

ontsnappingsmogelijkheden. De een door het maken van constructies, de ander door het aan elkaar naaien van gedachtenflarden.

Verschillende lichamen in contact met zichzelf, de ander, de ruimte en alles wat zich daarin bevindt. De speelruimte aftastend, alert op wat hen in beweging brengt, niets anders verlangend dan wat zich voordoet. Iets gaat zijn gang, beelden waar nog geen woorden voor zijn, teksten die nog nooit gehoord zijn, onverklaarbare bewegingen, alles kan bestaan zolang ze op elkaar en de ruimte betrokken blijven, zolang het in het moment is en in contact. Dan treffen ze elkaar werkelijk.

4. ROUW

Installatie

Galerie Waterbolk Utrecht

Van 15 t/m 20 augustus 2023,

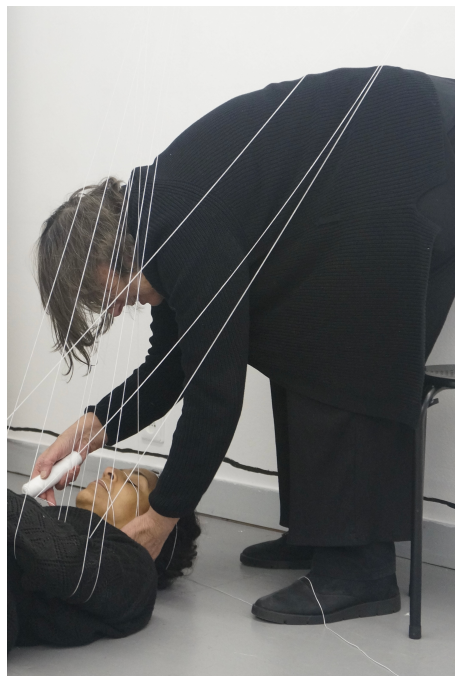
Een installatie over de genadeloze rouw, een ruimte zonder houvast, waarin je kunt bestaan zonder dat er nog woorden voor zijn, waarin je bent overgelaten aan een besef van tijdelijkheid waarbij gedachten je niet zullen helpen.

5. HER-STELLEN

Samen met actrice Kaltoum Boufanchaga

In verschillende ruimtes waaronder Het tuinatelier van het K.F. Heinfonds, Het Huis Utrecht, De pannenkoekmolen in Burg Haamstede, Kunstliefde Utrecht en Pictura in Dordrecht.

Najaar 2022 - voorjaar 2024

Kaltoum en ik vonden elkaar in de verhalen die we elkaar vertelden over grensoverschrijdend gedrag. Verhalen die in ons lichaam liggen opgeslagen, maar die we liever niet prijs geven omdat ze te maken hebben met angst, schaamte en geweld. We zijn ervan overtuigd dat deze verhalen onderdeel van onze geschiedenis moeten worden, anders gaan ze als onbewuste krachten een eigen en destructief bestaan leiden. Net als de verzwegen geschiedenissen van families en gemeenschappen.

We hebben het over de overlevingsmechanismen om jezelf staande te houden. Je terugtrekken in het denken, het alleen maar voelen en het onvermogen om te beseffen. Drie posities waardoor het lijkt of het niet echt over jou gaat, doordat je vertrekt naar je gedachten- of je verbeeldingswereld en niet meer in contact met jezelf en je omgeving staat. Je hoeft de pijn en de angst niet te voelen.

In de performance onderzoeken we de verschillende posities van ondergaan, er tegenover staan en erboven staan.

De installatie/performance is een landschap vol herinneringsbeelden. Gestolde fragmenten van dreiging, indringers, prooien, verstoorde lichaamsbeelden, doemen op. Het is een universum waar je in rond kunt lopen, waar beelden verschuiven en achterkanten zichtbaar worden: een vergankelijke wereld waarin voortduren her-stelt wordt.